

F16's in Afghanistan, oorverdovend lawaai, stille doden

Aan minister De Crem (en iedereen die denkt dat de verlenging van de missie in Afghanistan een goed idee is),

Ik schrijf u om mijn ongerustheid te uiten over enkele beslissingen die u hebt genomen.

U hebt in volle vakantieperiode beslist om vier F16's twee maanden langer in Afghanistan te houden, bovenop de vier maanden dat ze er al zullen zijn. U hebt ook beslist dat verlenging mogelijk is en dat het Belgische leger in uitzonderlijke gevallen ook in het Pakistaanse luchtruim mag optreden. U sluit hiermee aan bij de Amerikaanse operatie "Enduring Freedom". U weet dat deze operatie niet door de VN-veiligheidsraad werd goedgekeurd. U besliste dat de Belgische aanwezigheid in Afghanistan belangrijk is voor de veiligheid in die regio en daarom verhoogde u ook het aantal manschappen. U besliste dat het Belgische leger voortaan moet meedoen aan het echte werk, in plaats van alleen maar een luchthaven te bewaken.

U hebt al veel beslist. En dat in tijden van de besluiteloosheid in de Belgische politiek. Leterme I heeft nog niet veel verwezenlijkt, maar de besluiten die u neemt zijn van de ergste soort. U gidst België langzaam maar zeker in een oorlog die niet te winnen valt. Want dat is wat de geschiedenis ons leert. De Britten beten hun tanden al stuk op Afghanistan, de Russen slaagden er niet in het verzet uit te schakelen en de Amerikanen zullen hun eigen kinderen niet verslaan. Want zoals u weet, is de Taliban groot gemaakt door de Amerikanen zelf. Daarbij komt nog dat een guerrillaoorlog in een land met een totaal vreemde cultuur niet te winnen valt. Als er één ding is dat de Vietnamoorlog ons heeft geleerd, dan is het wel dat!

Het nobele doel dat u de publieke opinie voorspiegelt, namelijk door een humanitaire missie een stabiel bewind in Afghanistan te installeren, is zowaar een waanbeeld. De Nederlandse troepen kenden zich dezelfde missie toe. De meisjesscholen die ze zouden bouwen, zijn er nog steeds niet. Ze hebben het te druk met het bombarderen van dorpen om de Taliban te verslaan. De bommen van de Nato-troepen richten er minstens zoveel schade aanrichten als de kogels van de Taliban. In oorlogstijd kunt u onmogelijk een humanitaire missie beginnen.

Het is waar dat de Taliban monsters zijn. Zij financieren hun wapens met het geld van de drugshandel, ze leggen vrouwen allerlei plichten op en nemen hun rechten af en ze terroriseren de bevolking. Maar verslaan kunt u ze niet. Dan komt het er volgens mij op aan om steun te geven waar het kan. Geen agressieve steun, nee, menselijke steun. In de plaats van nieuwe kogels te kopen en bommen en geld te investeren in F16's zou u beter investeren in ontwikkelingshulp. Als u mij vraagt naar de rol van het Belgische leger, dan meen ik dat die er niet in bestaat om te vechten of om te opereren in oorlogsgebied. Het Belgische leger kan volgens mij alleen een betekenisvolle rol spelen door na een oorlog te helpen aan de heropbouw, bijvoorbeeld door mijnen en clusterbommen onschadelijk te maken. Alleen dan helpt u de plaatselijke bevolking, die u bovendien dankbaar zal zijn. Het is een spijtige zaak dat een missie zoals die in Tsjaad, waarbij het Belgische leger helpt bij het ontminen zal worden afgebouwd. Ons leger zou een vredesmacht moeten zijn. Er zijn al genoeg landen die willen gaan

vechten. België is klein, te klein om een volwaardige partner te zijn in oorlogstijd, maar groot genoeg om na een oorlog aan heropbouw te gaan doen.

Maar ach: “Men, most men, like war.” schreef Virginia Woolf ooit. Susan Sontag, een Amerikaanse filosofe, gebruikte dit citaat op haar beurt in haar boek: “Regarding the pain of others.” Ik vrees mijnheer De Crem dat u behoort tot die mannen die houden van oorlog. Houdt u ook van goed literatuur? Dan moet u dat boek van Susan Sontag eens lezen! Een oorlog is gruwelijk en in Afghanistan duurt die al tientallen jaren. Na de Britten, de Russen, de Amerikanen en de Nederlanders gaan wij er nu eens invliegen. Op uw website lees ik uw slagzin: “Om vooruit te kunnen gaan moeten we steeds recht op doel af gaan.” Wel, dat klinkt agressief. Wat zult u na de F16’s sturen? Wat zult u na de termijn van vier plus twee maanden beslissen, als het doel ongetwijfeld niet gehaald zal zijn? Wat zult u beslissen wanneer de eerste Belgische slachtoffers vallen?

Ik ben geboren in 1990. Na de eerste en tweede Wereldoorlog, na de oorlog in Vietnam, na de Koude Oorlog, na de val van het communisme en de Berlijnse muur. Ik schrijf u om mijn ongerustheid te uiten over uw beslissingen. Ik schrijf u in de hoop dat ik hiermee help om het debat op gang te trekken dat u met uw beslissingen angstvallig probeert te vermijden. Want u speelt het spel tactisch, net zoals een grote generaal.

Dank u voor uw tijd,

Michiel Vandevelde

8 april 2009

Opinistuk voor de krant, nooit gepubliceerd.